

Konkurz

Instrukce

Připravte si **následující pasáže** tak, abyste podle svého vyjádřili vlastnost nebo charakterizaci postavy popsanou v nadpise.

Součástí konkurzu je také **volný výstup**, kde nejste tematicky omezeni. Zvolte něco, čím se chcete blýsknout a ostatním vytříit zrak. Např. žonglování, zpěv, improvizace, recitace, oblíbená pasáž ze hry/filmu/seriálu, převlek, performance atp.

Bonusové body budou udíleny za nepovinný **elaborát** na téma „Proč bych měl tuto roli hrát zrovna já“ (min. 2 věty, max. 2 minuty). Elaborát bude rozhodovat plichty.

Připomínám, na pohlaví postavy nehleďte. Kostýmní družstvo zbytnělo, a dokážeme tedy udělat z dívky chlapce (máme kníra) a z chlapce dívku (máme paruku).

Hlavní postavy

Heidegger

Přetvářka/nevěří tomu, co říká

HANNAH: Nemyslím, že by vaše přednášky byly nudné.

HEIDEGGER: Ale jsou, má drahá, velice nudné. K smrti nudné. Věřte mi, že není nic nudnějšího, než vysvětlovat filosofii. A všichni ti studenti chtějí, abyste jim vysvětlila během několika seminářů něco, nad čím jste strávila nejlepší léta svého života.

HANNAH: Tak v čem je hlavní problém, když ne ve studentech?

HEIDEGGER: Přemýšlejte. Tak bystrá dívka, jako jste vy, na to musí přijít okamžitě.

HANNAH: Ve filosofii?

HEIDEGGER: Výborně, vidíte, že jste na to přišla. Filosofie je ten kámen úrazu. Filosofie je strašná nuda. Nechápu, jak o ní může někdo prohlásit, že je vzrušující.

HANNAH: Teď už ale vůbec nechápu, nejen proč jste začal filosofii učit, ale proč jste se jí vůbec začal věnovat.

HEIDEGGER: Tak nad tím také někdy uvažuji, ale odpověď jsem zatím nenašel.

HANNAH: Je příjemné poznat vás mimo učebnu. Jste úplně jiný, než bych řekla. Ale pane profesore, proslýchá se spousta věcí o tom, co Hitler dělá se Židy. Nechce se mi věřit, že tak moudrý člověk, jako jste vy, by to schvaloval.

HEIDEGGER: Nesmíte věřit všemu, co se říká, lidi mají ve zvyku věci zveličovat. Věřím ale, že Hitler nemá Židy rád, a naprosto s ním souhlasím.

HANNAH: Proč ale?

HEIDEGGER: Oni sem nepatří. Ať se vrátí do Izraele, kde kdysi žili. Tady v Evropě nemají co pohledávat. Hitler chce říct o historii pravdu. Pravdu o tom, že oni zavraždili našeho spasitele. Pochopte to, konečně bude křesťanství tím, čím má být. Nebude pošpiněno Starým zákonem s jeho mýty. Staří Egypťané dobře věděli, co dělají, když vyhnali Židy ze svého území. Věděli, jaké jim od nich

hrozí nebezpečí, od jejich hamižnosti, od toho, jak jsou schopni zanést cizí víru špínou té své. Už téměř dva tisíce let žijeme jenom s dojmem toho, že jsme svobodní, ale opravdu svobodní budeme, až své životy a svou víru oprostíme od těch jejich. Už to chápete?

Nemehlo/zoufalý svůdník

HEIDEGGER: (vyskočí z lavičky) Miláčku, nechod! Ještě není ráno. Ten pták, který tě zpěvem vyplašil, to nebyl skřivan, to byl slavíček. Každou noc si tu na granátovníku tak prozpěvuje. Byl to slavík, věř mi!

Heideggerová

Rozkazující, cílevědomá

HEIDEGGER: Nezačínej s tím zase. Nevidíš, že tak ubližujeme sobě i lidem kolem sebe? Ten tvůj obdiv k Hitlerovi se nám ještě vymstí, věř mi.

MANŽELKA: Dobře tedy, co bys dělal ty?

HEIDEGGER: Nic, to je to nejlepší. Staral se o sebe a do politiky se nepletl.

MANŽELKA: Ale minule jsi vykřikoval, že máš dost celé téhle přetvářky a že řekneš, co si o tom myslíš. Tak proč nejdeš ven a neprohlásíš veřejně, že Hitler je vrah?

HEIDEGGER: Ale to není tak jednoduché, vždyť ani nemám žádné důkazy.

MANŽELKA: Takže takhle je to tedy. Nejde o to, že bys byl tak zásadový, ale ty máš prostě jenom strach. Bojíš se o sebe a o svoje místo na univerzitě.

HEIDEGGER: A nemám snad? Jenom blázen by v dnešní době prohlásil veřejně něco takového. Podívej se, jak dopadly školy v Čechách? Nikdo z nás neví, jak to skončí, a já neberu přece ohledy jen na sebe, ale na všechny lidi, kterých se to může dotknout, a to znamená i tebe.

MANŽELKA: Máš pravdu, nikdo neví, jak to skončí. Ale když nebudeš dělat nic, tak po válce tě obviní z kolaborace, ať už vyhraje, která strana chce. Když se dnes nebudeš bát riskovat, tak až tohle všechno skončí, žádný cíl pro tebe nebude nemožný.

HEIDEGGER: A to by třeba znamenalo, že bych se znovu mohl stát rektorem?

MANŽELKA: Nejen to. Mohl bys třeba vést celou akademii. Nebo bys mohl být ministrem školství nebo bůh-ví-co-ještě-já-vím.

HEIDEGGER: No dobře, ale neměli bychom ještě chvíli počkat, až si budeme jisti, jaké jsou vlastně šance?

MANŽELKA: Ne, teď je ta pravá chvíle.

HEIDEGGER: A co chceš dělat?

MANŽELKA: Napíšeš sloupek pro Berliner Zeitung.

Vyděšená

HEIDEGGER: Ale stačilo chvíli počkat, a všechno by bylo jinak, sám jste to musel slyšet.

SS-MAN: Je mi líto, ale na to už bylo pozdě. Něco jste udělal, a ta věc nezmizí momentem, kdy řeknete, že to byla chyba. Ublížil jste spoustě lidí, pane profesore, byť nepřímo a nerad.

MANŽELKA: Počkejte ještě chvíli, tohle přece nemůže být konec. Třeba zavolají doktora, třeba nás ještě zachrání.

SS-MAN: Už se stalo, doktor se vás právě snaží oživit. Ale vy sama dobře víte, co to bylo za jed, a že nemá žádnou šanci.

MANŽELKA: A co ta svině děkan?! Ten to všechno začal! Proč jenom já?!

SS-MAN: Nemějte strach, madam. Jeho čas také přijde. Ale ten váš už vypršel, měli bychom tedy jít.

Hannah

Naivní cukrování

HANNAH: Nemyslím, že by vaše přednášky byly nudné.

HEIDEGGER: Ale jsou, má drahá, velice nudné. K smrti nudné. Věřte mi, že není nic nudnějšího, než vysvětlovat filosofii. A všichni ti studenti chtějí, abyste jim vysvětlila během několika seminářů něco, nad čím jste strávila nejlepší léta svého života.

HANNAH: Tak v čem je hlavní problém, když ne ve studentech?

HEIDEGGER: Přemýšlejte. Tak bystrá dívka, jako jste vy, na to musí přijít okamžitě.

HANNAH: Ve filosofii?

HEIDEGGER: Výborně, vidíte, že jste na to přišla. Filosofie je ten kámen úrazu. Filosofie je strašná nuda. Nechápu, jak o ní může někdo prohlásit, že je vzrušující.

HANNAH: Teď už ale vůbec nechápu, nejen proč jste začal filosofii učit, ale proč jste se jí vůbec začal věnovat.

HEIDEGGER: Tak nad tím také někdy uvažuji, ale odpověď jsem zatím nenašel.

HANNAH: Je příjemné poznat vás mimo učebnu. Jste úplně jiný, než bych řekla. Ale pane profesore, proslýchá se spousta věcí o tom, co Hitler dělá se Židy. Nechce se mi věřit, že tak moudrý člověk, jako jste vy, by to schvaloval.

Intelektuální rozčarování

HANNAH: Kdepak, pane profesore, nepláču. Jenom jsem byla zamyšlená. Co je ta velká novina, kvůli které jste přišel?

HEIDEGGER: Víte, nechci, abyste se vzrušovala předčasně, není to ještě nic jistého, ale až tohle všechno skončí, mohl bych se stát ministrem školství nebo rektorem na univerzitě a chtěl bych, abyste byla mojí zástupkyní.

HANNAH: No to je opravdu úžasná novina, pane profesore! Ale neuniká vám jedna maličkost? Nevadí vám, že jsem Židovka? Hitler asi nebude chtít vidět Židovku v podobném postavení.

HEIDEGGER: Ale, vždyť vy vlastně ani nejste Židovka. Vsadil bych se, že jste si tu víru nevybrala. Ale víte, co říká Julie Romeovi. Jenom tvé jméno je můj nepřítel. Ty nejsi Montek. Ty jsi prostě ty. Co je to Montek? Ruka nebo noha? Tvá paže, tvář, anebo jiná část, co k tobě patří? Ne? Tak znič to jméno! Co na něm záleží? Tak vidíte, stačí jen, abyste se vzdala své víry, a je to.

HANNAH: Úžasně jednoduché! Vy byste se vzdal svého jména? Třeba kdyby se ukázalo, že na vině nejsou Židé, ale Martinové? Vzal byste si nové a bez problémů byste žil s touhle novou identitou?

HEIDEGGER: To je sice velice nepravděpodobná situace, ale jistě. Pokud by si to situace žádala...

HANNAH: A změnil byste si ho, i kdybyste věděl, že vy žádnou vinu nenesete? Kdybyste to udělal, vlastně byste se přiznával k něčemu, co jste neudělal.

HEIDEGGER: (vyskočí z lavičky) Miláčku, nechod! Ještě není ráno. Ten pták, který tě zpěvem vyplašil, to nebyl skřivan, to byl slavíček. Každou noc si tu na granátovníku tak prozpěvuje. Byl to slavík, věř mi!

Děkan

Svůdník, který si ukousl víc, než zvládne/Svůdník, ze kterého se stane sváděný

MANŽELKA: Nevymlouvejte se teď. Koneckonců, vy jste to všechno začal.

DĚKAN: Cože? Já? Nemám tušení, jak to myslíte.

MANŽELKA: Ale, najednou! A kdo to byl, kdo mi oblboval hlavu řečičkami o tom úžasném Německu?

DĚKAN: Ale, proboha! To jsem přece říkal jen proto, že jsem vás chtěl sbalit.

MANŽELKA: Sbalit! Tak to jste nám to pěkně zavařil! Každopádně teď už to musíme udělat, ať chceme, nebo nechceme.

DĚKAN: No dobře, máte pravdu. Jak vám můžu být nápomocen.

MANŽELKA: Nápomocen? Pomáhat budu já. Vy budete zabíjet.

DĚKAN: Zabíjet?! Tak to rozhodně odmítám. Vždyť já jsem v životě nikomu neublížil, nemám na to žaludek. Myslel jsem, že budete chtít, abych vám ho podržel, až ho budete podřezávat nebo tak něco.

MANŽELKA: Ale vy můj drahoušku! Myslete trochu! Vražda, to je přece mužská práce! Už jen, jak to slovo zní! VRAŽDA! A navíc, až to uděláte, počkáme si jen pár měsíců a až odložím smutek, budeme moci být už jen spolu.

DĚKAN: Vy víte, jak na mě, drahá. Ale pozor na mě! Jak nedostojíte svému slibu, budu nucen časem zabít i vás!

MANŽELKA: Aaa, vy bídáku! Jak bych mohla odolat někomu, kdo si o mě dokáže takhle říct!

DĚKAN: Tak povídejte, jak to máte vymyšlené!

Je překvapen tím, co čte, a navíc vidí přeludy

DĚKAN: Vážené kolegyně a kolegové, milé studentky a studenti! Další školní rok utekl, možná rychleji, než bychom si to přáli, a tak se, myslím, sluší věnovat několik málo slov jeho zhodnocení. Tak tedy. Letos se nám opět nedařilo podle našich představ naplnit naše předsevzetí týkající se počtu vyražených studentů. Fakulta jen těžce hospodáří s penězi, které dostává od vlády za přijaté studenty, a situaci neprospívá, když si je tu budeme nechávat bůhvíjak dlouho. Dlužno podotknout, že sami studenti nám excelentními výkony u zkoušek a podobnými vylomeninami práci rozhodně neulehčují. Je tedy třeba zvýšené aktivity ze strany sboru fakulty. Pro příští školní rok bude od všech vyučujících důsledně vyžadováno, aby při zkouškách kladli mnohem větší důraz na poznámky pod čarou a také na doporučenou literaturu, o které by měli předem informovat studenty, že ke zvládnutí zkoušky ji rozhodně není nutno studovat. Samozřejmě, že iniciativě se meze nekladou. Osvědčil se například přístup kolegy Schmidta a jeho neohlášené zápočtové testy psané s týdenním předstihem před samotným zápočtovým týdnem. Já sám nejsem z těch, kdo je zvyklý rozkazy pouze udílet, a proto jsem si i já dál pro příští rok závazek. Rád bych viděl ve své pracovně mnohem více nahotinek výměnou za zápočty a kolokvia. Tak, to by bylo z mé strany všechno a myslím, že bychom mohli přistoupit k zasloužené zábavě. Děkuji vám za pozornost.

Vedlejší postavy

Prodavač

Žid, jak si ho představuje antisemita

PRODAVAČ: Dobrý večer. Jak se dneska vede, pane? Počasí se nám moc nevyvedlo. Čím vám tedy mohu posloužit?

HEIDEGGER: Došla mi káva. Prosil bych nějakou brazilskou.

PRODAVAČ: Nám bohužel také došla. Ale máme výtečný čaj.

HEIDEGGER: Dobrá, obejdu se bez kávy. Máte nějaké francouzské víno?

PRODAVAČ: Je válka, pane, francouzští vinaři mají jiné starosti.

HEIDEGGER: Tak nějakou ruskou vodku.

PRODAVAČ: Válka.

HEIDEGGER: Co sem pořád pletete tu válku, Švýcarsko je přece neutrální.

PRODAVAČ: To máte pravdu. Mám na skladě výtečnou čokoládu, sýry a nějaké nové modely hodinek. A o dvě ulice dál v bance, co v ní dělá vedoucího pobočky můj bratr, vám zřídí konto s velice výhodným úročením. Je skvělé vědět, že se válka Švýcarska nijak nedotkla.

HEIDEGGER: Ano, to je skvělé, ale na nic z toho nemám náladu. Nemáte něco z nějaké jiné neutrální země?

PRODAVAČ: Byly by tu nějaké ryby ze Švédska.

HEIDEGGER: Tak mi odsypte nějaký čaj. Tak dvacet, třicet deka.

PRODAVAČ: Indický ani anglický není, pane...

HEIDEGGER: Já vím, válka. Nasypte mi cokoliv.

PRODAVAČ: Bude to pětatřicet ruppů, pane. (výměna peněz) A tady je zpátky do franku, pane.

(Heidegger si všímá, že dostal málo, gestem na to upozorňuje, Prodavač — opět pouze gesty — se omlouvá, jakože nešťastný omyl, a vyloží chybějící peníze.)

Profesor

Pohodlný ve své roli

PROFESOR: No, samozřejmě k tomu mám ještě několik málo poznámek, ale nevím, jestli mám ještě čas to dnes s vámi probrat. – Vy jste ho opravdu celého přečetl?

UDO: Ne, bohužel úplně celého ne. Vlastně jenom některé části – výtahy, v překladu.

PROFESOR: Uf, no to jsem si oddechl. Víte, jednou za čas se najde někdo, kdo to doopravdy četl, to se pak velice špatně spolupracuje. No, ale jak vidím, tady problém mít nebudeme. Každopádně bych si to ale rád ještě jednou prošel, a až tak za dva dny, nebo raději řekněme za týden, přijdete, můžeme to uzavřít. Je to přece jenom diplomová práce, takže bychom to neměli jenom tak spláchnout, že? Na shledanou.

Mefisto

Úředník, věcný, dělá svou práci

HEIDEGGER: Ale stačilo chvíli počkat, a všechno by bylo jinak, sám jste to musel slyšet.

SS-MAN: Je mi líto, ale na to už bylo pozdě. Něco jste udělal, a ta věc nezmizí momentem, kdy řeknete, že to byla chyba. Ublížil jste spoustě lidí, pane profesore, byť nepřímo a nerad.

MANŽELKA: Počkejte ještě chvíli, tohle přece nemůže být konec. Třeba zavolají doktora, třeba nás ještě zachrání.

SS-MAN: Už se stalo, doktor se vás právě snaží oživit. Ale vy sama dobře víte, co to bylo za jed, a že nemá žádnou šanci.

MANŽELKA: A co ta svině děkan?! Ten to všechno začal! Proč jenom já?!

SS-MAN: Nemějte strach, madam. Jeho čas také přijde. Ale ten váš už vypršel, měli bychom tedy jít.

Udo

Zoufalec

HORST: (zasměje se) Jo, to máš pravdu. Hele, jaks to myslel s tím, že už jsi dva měsíce nikde nebyl.

UDO: No, protože pořád ležím v té pitomé diplomce.

HORST: No jo, vlastně, vždyť tys byl předevcírem na konzultaci. Co ti vlastně Baloňák řekl?

UDO: Ty vole, on to snad ani nečetl. Řekl, že se mám zastavit za tři týdny. Jestli mi řekne, že tam mám předělávat nějaký větší oddíl, tak můžu na státnice v červnu rovnou zapomenout, měl bych na odevzdání už jenom týden.

HORST: Tak to hod' teď za hlavu a někam večer zajdem.

Schwartz

Sebevědomý šprýmař

SCHWARZ: Vážené studentky, vážení studenti! Tohle je přípravek, který jsem potajmu namíchal v lékárně svého strýce podle receptu, který jsem náhodou našel při hledání návodu na lektvar pro zvýšení sexuální výkonnosti. Každopádně, popis účinků této směsi se přesně hodí pro účely toho, co zamýšlíme, tedy udělat voly jednou také z profesorů.

Horst

Zbytečný člověk

HORST: K jakým tradicím? Vloni jsme to udělali poprvé. A osobně si myslím, že vyměnit proděkanovi, kterej je diabetik, jeho sacharin za cukr, nebyla zase až taková legrace.

Dodatková role

Rádio

Gestikulující

RÁDIO: Naše vítězství je na dosah. Ruské jednotky se zbytečně snaží bránit naší neporazitelné německé armádě. Evropa bude konečně svobodná, nebude dál nedorozumění mezi lidmi, neboť všichni budeme budovat jednotnou budoucnost. Všude po Evropě i celém světě víc a víc lidí začíná chápat, za co Německo riskuje, a brzy nebude Německo v tomto posledním a spravedlivém boji samo.